

Mūsu izdzīvošana

Elders Kevins R. Dankans
no Septiņdesmitajiem

Kaut mums būtu gudrība uzticēties un sekot dzīvo praviešu un apustuļu padomam.

1848. gada ziema bija grūta un izaicinoša pionieru kolonistiem Soltleikas ielejā. 1847. gada vasarā Brigams Jangs bija paziņojis, ka svētie beidzot ir sasnieguši savu galamērķi. „Šī ir īstā vieta,”¹ teica Brigams Jangs, kuram vīzijā tika parādīts, kur svētajiem ir jāapmetas uz dzīvi. Sākoties evaņģēlija atjaunošanai, agrīnie Baznīcas locekļi bija izturējuši milzīgas likstas. Viņi tika izdzīti no savām mājām, vajāti un mocīti. Viņi bija izcietuši neizsakāmas grūtības, šķērsojot līdzenumus. Taču tagad visbeidzot viņi bija „īstajā vietā”.

Un tomēr 1848. gada ziema bija ārkārtīgi bargā. Ziema bija tik auksta, ka daži cilvēki smagi apsaldēja kājas. Nemiera gars sāka nolaisties pār svētajiem. Daži Baznīcas locekļi paziņoja, ka viņi necels savas mājas ielejā. Viņi vēlējās palikt savos furgonos, jo viņi bija pārliecināti, ka Baznīcas vadība vadīs viņus uz kādu labāku vietu. Viņi bija atveduši sēklas un augļu dēstus, taču viņi neriskēja tos izšķiest, iedēstot tos neauglīgajā tuksneša zemē. Džims Bridžers, plaši pazīstams tā laika pētnieks, teica Brigamam Jangam, ka viņš atdos tūkstoš dolārus par pirmo bušeli graudu, kas būs izaudzēts Soltleikas ielejā, jo viņš teica, ka to nav iespējams izdarīt.²

Stāvokli vēl sarežģītāku padarīja tas, ka nesen Kalifornijā tika atklāts zelts. Daži Baznīcas locekļi iztēlojās, ka dzīve būs vienkāršāka un bagātāka, ja viņi dotos uz Kaliforniju meklēt bagātības un labāku klimatu.

Šā neapmierinātības noskaņojuma laikā Brigams Jangs uzrunāja Baznīcas locekļus. Viņš paziņoja: „[Šī ieleja] ir vieta, ko Dievs ir nozīmējis Saviem ļaudīm. Mēs no karstas pannas tikām iemesti ugunī, un no uguns vēl sliktākā vietā, un šeit mēs esam un šeit mēs paliksim. Dievs man ir parādījis, ka šī ir vieta, kur izvietot Viņa ļaudis, un šī ir vieta, kur viņi zels; Viņš apvaldīs elementus Savu svēto labumam; Viņš norās salnu un augsnes neauglību, un zeme kļūs auglīga. Brāļi, ejiet, tagad un dēstiet ... savas ... sēklas.”

Papildus šo svētību apsolīšanai prezidents Jangs paziņoja, ka Soltleikas ieleja kļūs pazīstama kā lielceļš uz tautām. Karaļi un imperatori apmeklēs šo zemi. Pats labākais — tiks uzcelts Tā Kunga templis.³

Tie bija ievērojami apsolījumi. Daudziem Baznīcas locekļiem bija ticība Brigama Janga pravietojumiem, kamēr citi palika skeptiski un devās prom uz, viņuprāt, labāku dzīvi. Tomēr vēsture ir rādījusi, ka katrs pravietojums, ko paziņoja Brigams Jangs, ir piepildījies. Ieleja plauka un nesa augļus. Svētajiem veicās. 1848. gada ziema bija svarīga Tam Kungam, lai mācītu Saviem ļaudīm vērtīgu mācību. Viņi iemācījās — tāpat kā

jāiemācās mums visiem — ka vienīgais nekļūdīgais un drošais ceļš, lai gūtu aizsardzību šajā dzīvē, rodams, uzticoties un paklausot Dieva praviešu padomiem.

Pavisam droši, ka viena no lielākajām svētībām, kas izriet no piederības šai Baznīcai, ir svētība gūt vadību no Dieva dzīvajiem praviešiem. Tas Kungs paziņoja: „Un tur nav neviena cita, kā vien viens uz zemes noteiktā laikā, kuram šis priesterības spēks un atslēgas tiek piešķirtas.”⁴ Praviētis un Baznīcas prezidents šodien, Tomass S. Monsons, saņem Dieva vārdu visiem Baznīcas locekļiem un pasaulei. Turklāt mēs atbalstām kā praviešus, gaišreģus un atklājējus padomniekus Augstākajā Prezidijā un Divpadsmit apustuļu kворuma locekļus.

Esot neauglīgā zemē ar apsaldētām kājām, noteikti, ka šiem agrīnajiem svētajiem bija nepieciešama ticība, lai uzticētos savam pravietim. No tā bija atkarīga viņu izdzīvošana un dzīvība. Tomēr Tas Kungs viņiem atlīdzināja par viņu paklausību un svētīja, un lika veikties tiem, kuri sekoja Viņa gribas paudējam.

Un Tas Kungs rīkojas tāpat šodien attiecībā pret jums un mani. Šī pasaule ir pilna ar tik daudzām pašpalīdzības grāmatām, tik daudziem pašpasludinātiem ekspertiem, tik daudziem teorētiķiem, audzinātājiem un filozofiem, kuri ir gatavi sniegt padomu par jebkuru tematu. Ar mūsdienu tehnoloģijām informācija par neskaitāmām tēmām ir pieejama, tikai piespiežot taustiņu. Ir viegli tapt notvertiem slazdā, lai raudzītos pēc padoma, paļaujoties uz „miesas atbalstu” attiecībā uz visu — no bērnu audzināšanas līdz laimes atrašanai. Lai arī daļa informācijas var būt vērtīga, kā Baznīcas locekļiem mums ir piekļuve tīras patiesības avotam, pat pašam Dievam. Būtu labi, ja mēs meklētu atbildes uz savām problēmām un jautājumiem, izpētot, ko Tas Kungs ir atklājis caur Saviem praviešiem. Ar šo pašu tehnoloģiju palīdzību mūsdienās mums ir dota viegla piekļuve praviešu vārdiem par gandrīz jebkuru tēmu. Ko Tas Kungs ir mums mācījis par laulību un ģimeni caur Saviem praviešiem? Ko Viņš ir mums mācījis par izglītību un apdomīgu dzīvošanu caur Saviem praviešiem? Ko Viņš ir mums mācījis par personīgo laimi un gandarījumu caur Saviem praviešiem?

Tas, ko māca pravieši, dažiem var likties novecojis, nepopulārs vai pat neiespējams. Taču Dievs ir kārtības Dievs un ir izveidojis sistēmu, kā mēs varam zināt Viņa gribu. „Jo Dievs Tas Kungs neko nedara, neatklājis Savu noslēpumu praviešiem, Saviem kalpiem.”⁶ Atklājot šo laiku pilnību, Tas Kungs no jauna apstiprināja, ka Viņš sazināsies ar mums caur Saviem praviešiem. Viņš paziņoja: „Mani vārdi ... tiks visi piepildīti vai ar Manu paša balsi, vai ar Manu kalpu balsi, tas ir viens un tas pats.”⁷

Uzticēšanās un sekošana praviešiem ir vairāk nekā svētība un privilēģija. Prezidents Ezra Tafts Bensons paziņoja, ka „pati mūsu glābšana ir atkarīga no sekošanas pravietim”. Viņš aprakstīja to, ko viņš nodēvēja par „Fourteen Fundamentals in Following the Prophet” (Četrpadsmit pamatprincipi, kā sekot pravietim). Šā rīta sesijā Elders Klaudio Kosta no Septiņdesmito prezidija ļoti daiļrunīgi mums atklāja šos četrpadsmit pamatprincipus. Tā kā tie ir ļoti svarīgi, es tos vēlreiz atkārtosu.

„1. Praviētis ir vienīgais cilvēks, kurš runā par visu Tā Kunga vietā.

2. Dzīvais pravietis ir mums būtiskāks nekā Baznīcas pamatdarbi.

3. Dzīvais pravietis ir mums svarīgāks nekā miris pravietis.
4. Pravietis nekad nenovirzīs Baznīcu no pareizā ceļa.
5. Pravietim nav vajadzīga nekāda noteikta pasaulīga apmācība vai diplomu, lai runātu par jebkuru tēmu vai rīkotos jebkurā jautājumā jebkurā brīdī.
6. Pravietim nav jāsaka: „Tā saka Tas Kungs,” lai dotu mums Rakstus.
7. Pravietis saka mums to, kas mums ir jāzina, ne vienmēr to, ko mēs vēlamies zināt.
8. Pravieti neierobežo cilvēku prātojumi.
9. Pravietis var saņemt atklāsmi par jebkuru jautājumu, laicīgu vai garīgu.
10. Pravietis var būt iesaistīts pilsoniskās lietās.
11. Divas grupas, kurām ir vislielākās grūtības, lai sekotu pravietim, ir lepnie, kuri ir mācīti, un lepnie, kuri ir bagāti.
12. Pravietim nav katrā ziņā jābūt ar pasaulīgo vai populāram pasaulē.
13. Pravietis un viņa padomnieki veido Augstāko Prezidiju — Baznīcas augstāko kvorumu.
14. Sekojiet dzīvajam pravietim un Augstākajam Prezidijam un esiet svētīti; noraidiet viņus un cietiet.”⁸

Brāļi un māsas, līdzīgi svētajiem 1848. gadā, mēs varam izvēlēties sekot pravietim vai arī mēs varam raudzīties pēc miesas atbalsta. Kaut mums būtu gudrība uzticēties un sekot dzīvo praviešu un apustuļu padomam. Es esmu liecinieks viņu labestībai. Es liecinu, ka viņi ir Dieva aicināti. Es arī liecinu, ka nav drošāka veida, kā attiekties pret dzīvi, rast atbildes uz savām problēmām, gūt mieru un laimi šajā pasaulē un aizsargāt mūsu pašu glābšanu, kā vien paklausot viņu vārdiem. Es sniedzu šo liecību svētajā Tā Kunga, Jēzus Kristus, Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. Brigham Young, citējis Wilford Woodruff, *The Utah Pioneers* (1880), 23. lpp.
2. Skat. Bryant S. Hinckley, *The Faith of Our Pioneer Fathers* (1956), 9.–15.lpp.; skat. arī Gordon B. Hinckley, “Remarks at Pioneer Day Commemoration Concert,” *Ensign*, 2001. g. okt., 70.–72. lpp.
2. Skat. Hinckley, *The Faith of our Pioneer Fathers*, 9.–19.lpp.; un *Ensign*, 2001. g. okt., 70.–72. lpp.
3. Skat. Hinckley, *The Faith of Our Pioneer Fathers*, 11.–12.lpp.; skat. arī *Ensign*, 2001. g. okt., 71. lpp.
4. Mācība un Derības 132:7.
5. Mācība un Derības 1:19.
6. Amosa 3:7.
7. Mācība un Derības 1:38.
8. Ezra Taft Benson, “Fourteen Fundamentals in Following the Prophet,” *1980 Devotional Speeches of the Year* (1981), 29.–30. lpp.